

Gadamer: *Istina i metoda* 1

Hermeneutika i (kao) praktička filozofija

Kako ste sa osnovnim postavkama Gadamerove filozofske hermeneutike upoznati još na uvodu u filozofiju preko drugog dela druge glave *Istine i metode* – “Osnovne crte teorije hermeneutičkog iskustva” – tako ću za uvodni deo predavanja reći par reči o značaju Aristotelove praktičke filozofije za izgradnju Gadamerove hermeneutičke filozofije.

Gadamer od Hajdegera preuzima "praktičko" značenje razumevanja sa ciljem da poljulja vladajuće epistemološko shvatanje razumevanja koje preovladava u onome što on naziva tradicionalnom hermeneutikom, koja sebe u krajnjem izgrađuje kao metodologiju duhovnih nauka. U tom smislu je za Gadamera Aristotel od izuzetnog značaja. Praktička mudrost leži u aktuelizaciji, aplikaciji koja uvek uključuje samorazumevanje, jer je uvek mogućnost mene samog uključena u praktičku situaciju.

Pitanje koje vodi Gadamera u raspravu sa duhovnim naukama u *Istini i metodi* jeste pitanje postojanja jednog područja unutar ukupnog sistema nauka koje bi se oslanjalo na starije tradicije nauke koje nisu zahvaćene u tolikoj meri pojmom metode moderne nauke. U tom smislu Gadamerov napor izgradnje filozofske hermeneutike, kako se čini, zapravo predstavlja pokušaj izgradnje novog pojma nauke – uma, vraćajući se i dajući pravo antičkom pojmu nauke. To vraćanje, kao uostalom i svako vraćanje, nije puko opetovanje, već je ponovno uspostavljanje i razvijanje onih mogućnosti koje su sadržane u antičkom shvatanju uma i umnosti, sa ciljem preorijentisanja methodske svesti na novi pojam nauke – filozofske hermeneutike. Uzor koji bi vodio tom preorijentisanju methodske svesti, koja je u toku devetnaestog veka zagospodarila i u duhovnim